ŽAR

Slovenska Istra je zaradi političnih in ekonomskih procesov jezikovno in kulturno heterogeno območje (med) jezikovnih stikov. Istrska mesta so zaznamovale zamenjava oblasti, državnih tvorb in politično-upravnih ureditev, migracije ter hitre in drastične spremembe v etnični sestavi območja. Njeni prebivalci smo na njeno kulturno raznolikost večinoma ponosni do take mere, da je njena multikulturnost, celo medkulturnost stereotipno poudarjena in opevana.

Danes na tem območju živi približno 15 odstotkov prebivalcev, ki so pripadniki ene ali več narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ. Njihova prisotnost je zaradi nekaterih kulturnih specifik vidna, kar nikakor ne pomeni, da jih dovolj dobro poznamo. Stereotipne predstave o teh skupnostih so persistentne, njihov neurejeni status manjšinskih skupnosti pa ovira njihovo nemoteno reprezentiranost in vidnost v vseh sferah javnega življenja. Zato smo se v Kulturno izobraževalnem društvu PiNA odločili v okviru dvoletnega projekta Enakopravnost narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ in njihovih pripadnikov v Slovenski Istri – ENA.KOST izdajati Časopis ŽAR, v katerem se bomo posvetili njihovi ustvarjalni, žareči energiji, ki jo vlagajo pri svojih najrazličnejših dejavnosti in ohranjanju svojih kulturnih značilnosti, svoje dediščine in identitete.

ŽAR je prvi časopis, namenjen narodnim skupnostim narodov nekdanje SFRJ v slovenski Istri.

Prvo, dvojno številko smo posvetili katastrofalnim poplavam, do katerih je prišlo na območju Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Srbije, in solidarnosti, ki so jih posamezniki in organizacije skupnosti izkazali z zbiranjem humanitarne pomoči za prizadeta območja.

Časopis ŽAR je prvi časopis, namenjen narodnim skupnostim narodov nekdanje SFRJ v slovenski Istri, z njim pa si prizadevamo za njihovo pluralno in enakopravno reprezentiranost v regiji in širše. Izraža pomen, ki ga imajo te skupnosti v lokalnem okolju, in poudarja pomembnost projektov, kot je ENA.KOST. Saj je že čas, da se to kost začne glodati.

STRAN 3:
NEKEGA DNE SE JE MOJA VAS SPREMENILA
Predrag Spasojević o poplavah, zbiranju pomoči in doživetjih vključenih otrok

STRAN 6:
ZAVOZLANI JEZIK
Istra – Srce srednjeveške pismenosti

STRAN 8:
INTERVJU
Edita Svraka in Dalibor Samac o humanitarnih akcijah

STRAN 12:
INTERVJU
Andreja Aksentić o domu, kulturi in multikulturnosti

STRAN 14:
PRAVO NA TERENU
Kršitve na delovnopravnem področju

STRAN 15:
KULTURA BALKANA
Elvedin Nezirović

ENAKOPRAVNOST NARODNIH SKUPNOSTI NARODOV NEKDANJE SFRJ IN NJIHOVIH PRIPADNIKOV V SLOVENSKI ISTRI - ENA.KOST

Po osamosvojitvi Slovenije so se pripadniki narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ kot »nove« manjšine znašli v situaciji neurejenega statusnega in sistemskega položaja. Zaradi nepriznanega statusa uradne manjšinske narodnostne skupnosti, ki bi jim nudil in zagotavljal posebne kolektivne (manjšinske) pravice, se soočajo z dejavniki, ki ovirajo njihovo proaktivno participacijo v procesih odločanja v slovenski družbi in splošno participacijo v javnem življenju.

V Kulturno izobraževalnem društvu PiNA smo zato začeli izvajati projekt »Enakopravnost narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ in njihovih pripadnikov v slovenski Istri (ENA.KOST)«, s katerim stremimo k opolnomočenju narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ in njihovih pripadnikov v regiji, ozaveščanju ciljne in širše javnosti o problematiki nepriznanih manjšin in njihovih pravicah ter k doseganju spremembe institucionalnega okvirja obravnave ciljne skupine na lokalni ravni.

V okviru projekta bomo izvajali vrsto aktivnosti, s katerimi bomo ciljni skupini nudili celovito podporo pri uveljavljanju njenih pravic in med katere sodijo tudi dolgotrajnejše:

- Stičišče NVO pripadnikov narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ (Kidričeva ulica 43, Koper);
- brezplačna pravna pomoč in svetovanje v sodelovanju s Pravnim centrom za varstvo človekovih pravic, Piran (Pisarna v Kopru, Ulica pri velikih vratih 6; pisarna v Piranu, Vojkova ulica 8; Pisarna v Izoli, Cankarjev drevored 50 (KIŠD); 05 6300 320 (KID PiNA) oz. mirna.buic@pina.si);
- zagovorništvo (za) pravic(e) ciljne skupine na lokalni ravni;
- delavnice in predstave interaktivne oblike gledališča, t. i. gledališča zatiranih;
- brezplačni trimesečnik;
- poročilo o kršitvah pravic ciljne skupine, ki ga bo sestavil Pravni center za varstvo človekovih pravic, Piran;
- Posvet o položaju nepriznanih manjšin v regiji in Sloveniji.

S projektom si torej prizadevamo za priznanje temeljnih pravic narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ, spoštovanje pravic njihovih pripadnikov in enakopravnost v vseh družbenih sferah ter za oblikovanje takih družbenih razmer, ki bodo spodbujale k višjemu nivoju večkulturnega razumevanja in medkulturnemu dialogu na vseh družbenih ravneh. Dodana vrednost projekta je v premiku odprtih vprašanj s politično-teoretske ravni na vsakodnevno raven, z obojestranskim reševanjem konkretnih življenjskih vprašanj, vezanih na narodno in versko pripadnost, ter preko tega v sprožitvi politične zavesti med večinsko in manjšinsko populacijo, ki vodi do konsenza, potrebnega za rešitev odprtih vprašanj položaja v Ustavo RS nezapisanih manjšin.

Dodatne informacije: Mirna Buić, vodja projekta: mirna.buic@pina.si, +386 31 256 191
Spletna stran projekta: enakost.pina.si

NEKEGA JUTRA SE JE MOJA VAS SPREMENILA

Vodenje intervjuja, avtorica in prevod besedila: Nada Čupković, AKUD KOLO
Fotografije: Predrag Spasojević

Minila sta že dva meseca od katastrofalnih poplav, ki so prizadele večji del centralnega Balkana in pustile za sabo razdejanje, ki ga ne pomnijo niti najstarejši prebivalci. Žalost za izgubljenimi življenji in porušenimi domovi ne pojenja niti danes, ko je večina ljudi zunaj poplavljenih območij že pozabila na nesrečo, ki je prebivalce bivše Jugoslavije znova združila in v njih zbudila brezmejno humanost. Z združenimi močmi se je vodil boj proti vodni ujmi v večjem delu Srbije: Obrenovac, Krupanj, Šabac, Požega, Zaječar, Mali Zvornik, Čačak ... seznam je veliko daljši. Medtem ko sta v večjih mestih že na veliko potekala evakuacija in reševanje, je majhna vasica nedaleč od Malega Zvornika, Donja Trešnjica, obupano pričakovala državno pomoč, ki je ni bilo od nikoder. Pred očmi petstotih prebivalcev, med njimi je bilo okrog 40 otrok, so izginjali njihovi domovi, spomini, vse njihovo življenje. Nujna pomoč je prišla od posameznikov, med prvimi s strani vaškega učitelja Predraga Spasojevića, ki nam je zaupal informacije s terena in ki je s pomočjo bivših učencev po planinskih poteh, prek hribov in gozdov, našel pot, kako dostaviti najnujnejše in svojim učencem vrniti brezskrben nasmeh.

KO PRIDE KATASTROFA V VAS

Težave v zvezi s poplavami so se pojavile na treh lokacijah, ki so jih prizadeli zemeljski plazovi, izzvani s hudimi poplavami. Šest kilometrov od vasi se nahajajo trije hektarji gozda, ki so se z zemeljskim plazom spustili do bližnjega potoka in naredili jez. Oblikovala se je velika akumulacija, ki je prebila ta naravni jez, nato pa je hudourniška gmota blata in dreves pokosila središče vasi. Poplavljenih je bilo 11 hiš, nekatere so bile tudi do dva metra v višino zatrpane z naplavinami in muljem, ena pa je bila čisto predrta. Voda je odnesla večino pomožnih gospodinjskih objektov, potok in reka, v katero se ta izliva, sta spremenila tok (struge so se premaknile za skoraj 100 metrov), povsod so ležala drevesna debla. Druga težava se je pojavila na cesti. Zemeljski plaz je namreč s sabo odnesel cesto, ki je bila na treh točkah zasuta, reka pa je bila na dveh območjih zasuta s plazovino. Brez težke mehanizacije je bilo nemogoče kar koli narediti.

Stanje na terenu.

Zbiranje humanitarne pomoči

POMOČ UČITELJEVIM UČENCEM

»Nekako mi je uspelo po telefonu priklicati starše svojih učencev. Povedali so mi, da so v redu in da so otroci prestrašeni, da jim zmanjkuje vsega ter da so center vasi in ceste uničene. S kolegi sem poskušal priti do njih, vendar od Malega Zvornika naprej nismo mogli. Zato sem na svojem Facebook profilu spraševal, ali kdo pozna kakšno drugo pot prek vasi Radalj. Informacije so prišle z različnih koncev, od znancev, kolesarjev, planincev in bivših učencev, ki so mi predlagali možne gozdne planinske poti. Do vasi mi je zaradi pretrganih cestnih povezav uspelo priti komaj ob 18h«.

EKIPA, KI JE PO GOZDNIH POTEH S POMOČJO PRVA PRIŠLA DO DONJE TREŠNJICE.

»Pridružil se nam je učenec 6. razreda osnovne šole, ki je na hrbtu nosil 35 kg pomoči. Pot, po kateri smo šli, je izjemno strma, mi pa smo v nahrbtnikih in torbah vlekli do 50 kg tovora in začelo se je že temniti. Drugi problem je bil, da nismo vedeli, ali in kje je zemeljski plaz odnesel pobočje, in smo morali biti zelo previdni pri hoji po gozdu v temi. Najprej smo prišli do zaselka Perići, razdelili smo pomoč in vzpostavili komunikacijsko verigo ter oskrbo za tri zaselke: Perići, Petrovići in Skakavac. Za vsak zaselek posebej sem na Facebooku pustil po eno telefonsko številko in dobri ljudje so jim dopolnili mobilne telefone s denarjem, tako da so imeli možnost poklicati v krizni center in povedati, kaj nujno potrebujejo. Šele potem je lahko krizni center pripeljal nujno pomoč do mojih učencev, ti pa so jo odnesli naprej v vas«.

»Občina je pomoč v hrani, vodi in sanitarnih sredstvih delila na podlagi normativov, narekovanih s strani Rdečega križa, ki so se v tej krizni situaciji izkazali kot neučinkoviti. Sredstev za čiščenje in dezinfekcijo ni bilo dovolj, saj je bilo naplavin in mulja preveč, hrane in vode pa niso razdelili vsem enakomerno.

Pomoč, za katero sem posredoval, je bila razdeljena ogroženim družinam in družinam z otroki, mlajšimi od 10 let. Vse je šlo prek osebnih kontaktov in poznanstev. Vsi so se želeli izogniti občinskim uradnikom in Rdečemu križu, saj je skupina prostovoljcev z mano vred zbrala in razdelila pomoč neposredno, iz roke v roko, kar je bilo v tem trenutku najbolj učinkovito in smiselno. Zelo pomembno je dejstvo, da so pomoč dobili vsi pravično porazdeljeno, zaradi česar ni prišlo do prepira ali kraje. V šoli smo naredili pakete s konzervirano hrano, sredstvi za čiščenje in osebno higieno, zbrali gumijaste škornje, orodje, oblačila, posteljnino itn. in jih osebno odpeljali ter razdelili ljudem.«

S pomočjo težke mehanizacije je že dosti narejeno, vendar stanje nikoli več ne bo tako kot pred katastrofo. Reke so se vrnile v svoje struge, prebivalci vasice še vedno odpravljajo posledice, vendar sami vsega ne zmorejo in še vedno potrebujejo pomoč. Še vedno so potrebe po hrani, čistilnih sredstvih in sredstvih za osebno higieno. Bela tehnika, preproge, postelje, talne podlage, pohištvo na splošno je uničeno v štirih hišah. Zelo pogrešajo tudi gradbeni material za podporne zidove in strešno kritino.

Učitelj Predrag Spasojević s svojimi učenci, malimi heroji iz Donje Trešnjice

KO O DOŽIVETEM SPREGOVORIJO OTROCI

»Ko se je situacija umirila in so se otroci vrnili v šolske klopi, smo pisali spis na temo poplav, tako da so otroci imeli možnost izliti na papir, kar so doživeli, in se odpreti. Bili so zelo motivirani in so z otroškega vidika predstavili svoje strahove in skrbi. Presenetili so me s svojimi izjavami, kako zaskrbljeni so bili za svoje sovaščane z drugega konca vasi. V Skakavcu in Perićih sem zbral otroke in jih na terenu, po poti, poskušal animirati ter jim vrniti nasmeh.« Tole so samo nekateri stavki o tem, kako so se počutili: "Deževalo je štiri dni. Nismo imeli elektrike. Nisem mogel ven ..." , " Tokrat je deževalo dvakrat več kot ponavadi. Poplave si bom zapomnil za celo življenje. Upam, da nam bojo čim prej pomagali ...", " Nekega jutra se je moja vas spremenila ... Skozi okno sobe sem gledal, kako deroča reka nese vse pred sabo ...", "Ustrašila sem se za babico in dedka ... do njihove hiše se je spustil cel gozd ... po poplavah je bilo dosti kač, ena hiša jih je bila polna ... bili smo odsekani od sveta, ni bilo elektrike ...", "Nikoli ne bom pozabila svojega najboljšega učitelja, ki nam je pomagal. Prinesel nam je gumijaste škornje, lopate, sredstva za osebno higieno, hrano, rokavice ... Mislim, da se bo vse uredilo, samo da smo živi in zdravi."

Za njegova dejanja so v akciji Radia S "Heroji Srbije" učitelja Predraga Spasojevića razglasili za enega od herojev, ki so tvegali svoja življenja, da bi pomagali drugim. Učitelj Predrag se še naprej bori za vas Donja Trešnjica in vrnitev njenih prebivalcev v normalno življenje ter je tako otrokom s pomočjo znancev, prijateljev in ljudi dobrega srca zagotovil šolske potrebščine za novo šolsko leto. Deklici brez matere je priskrbel celo računalnik. Na njegovem profilu na Facebooku pa je še vedno zapisan klic na pomoč. Vabljeni k ogledu dvominutnega filma iz Donje Trešnjice "Da ne bo pozabljeno" na YouTube in fotografij na Facebooku (profil Predrag Spasojevic).

ZAVOZLANI JEZIK

Marela Lovrec, univ. dipl. soc. kulture in HSM, HKD »Istra« Piran

ISTRA – SRCE SREDNJEVEŠKE PISMENOSTI

Ko pomislimo na Istro, se nam pred očmi prikažejo morje, oljke, kamen, koze … Prav gotovo je ta mediteransko obarvani prostor pravi kalejdoskop barv in okusov pa tudi stičišče različnih kultur, politik in civilizacij, zato lahko upravičeno govorimo o multikulturalnem prostoru, ki v sebi združuje več entitet. Naseljenost istrskega polotoka datira iz obdobja starejšega paleolitika. Prvi prebivalci polotoka so bili Histri. Pestra demografska slika spremlja istrski polotok že stoletja, saj je bil pod Rimljani, Goti, Langobardi, Bizantinci, Franki, Slovani, Beneško republiko, vojvodino Kranjsko, Napoleonom, Habsburžani … Danes je Istra hrvaška, slovenska in italijanska, vendar je treba povedati, da obenem diha tudi svojo lastno regionalno identiteto in etnološko enotnost.

Istra je bogata tudi v jezikovnem smislu, saj premore veliko število dialektov. Ravno v Istri se je v srednjem veku razvil imeniten glagoljaški center pismenosti, kjer so duhovniki glagoljaši »glagolali« (iz glagola »glagolati«, kar pomeni govoriti), prevajali in pisali bogoslužne spise v stari cerkveni slovanščini, kar je za vedno pustilo slovanski pečat tako v hrvaški kot v slovenski Istri. Zgodbe o glagolici se ni mogoče dotakniti brez omembe svetih bratov iz okolice Soluna, slovanskih apostolov, misijonarjev, Cirila in Metoda, ki sta v želji, da bi pokristjanjevala Slovane ter oznanjala sveto besedo v slovanskem jeziku, izumila prvo slovansko pisavo glagolico. Ustvaril jo je Ciril, nato sta z bratom prevedla Sveto pismo in druge obredne knjige v »slovanski jezik«. Na prošnjo moravskega kneza Rastislava sta brata leta 860 začela svojo misijonarsko pot po velikomoravskem ozemlju, ki je zajemalo današnjo vzhodno Slovenijo, vzhodno Hrvaško, Madžarsko, Češko, Slovaško, južno Poljsko, jugovzhodno Nemčijo in zahodno Ukrajino, ter širila krščansko oznanilo v slovanskem jeziku. Čeprav to danes zveni precej suhoparno, je bil to v devetem stoletju velik podvig in izziv, saj je veljalo, da je treba opravljati bogoslužje le v enem izmed treh svetih jezikov: latinskem, grškem ali hebrejskem. Tako je bila božja beseda namenjena le izbrancem, kar pa je dodatno oteževalo pokristjanjevanje. Zlasti Ciril, ki je bil odličen retorik, filozof, teolog in jezikoslovec, se je zavedal pomembne vloge, ki jo premore jezik v življenju nekega naroda. Zato si je z veliko truda pri papežu Hadrijanu II. (867–872) izboril dovoljenje za opravljanje bogoslužja v slovanskem jeziku.

Cirilov jezikovni sistem so takrat poimenovali preprosto »slovanski jezik«, danes pa ga imenujemo stara cerkvena slovanščina. Ta je najstarejši pisni jezik Slovanov in hkrati praslovanščini najbližji slovanski jezik, ki se je rabil v namene bogoslužja. Obenem je vez, ki združuje vse slovanske jezike, saj sta ravno pisava in pismenost temelj za razvoj nacionalne identitete. Z lahkoto bi trdili, da imajo vsi slovanski jeziki svoje korenine ravno v stari cerkveni slovanščini. Zato jih v lingvistični terminologiji imenujemo tudi različne redakcije stare cerkvene slovanščine: hrvaška, srbska, bolgarska makedonska, slovenska …

Glagolica je torej nastala v sredini 9. stoletja in se je uporabljala do začetka 19., ponekod tudi do začetka 20. stoletja, ko jo je počasi začela izpodrivati latinica. Glagolica je bila na začetku zaobljena, zato to različico pisave imenujemo okrogla ali "obla", kasneje pa je prevladala oglata ali hrvaška glagolica. Imela je 38 grafemov, ki so se z dodatnimi oznakami uporabljali tudi za zapisovanje številk. Poseben razcvet je glagolica doživela v 14. in 15. stoletju. Uporabljala se je v bogoslužne in posvetne namene. Tako v slovenski kot v hrvaški Istri so ohranjeni spomeniki, misali, kodeksi, plošče, brevirji, grafiti in freske, ki pričajo o ustvarjalnem obdobju glagoljašev.

Oglata glagolica

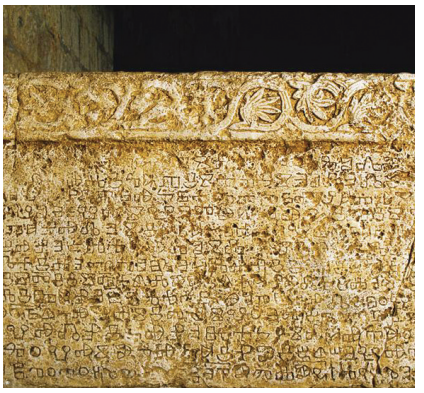

Baščanska plošča, Baška, otok Krk

Najstarejši hrvaški napis v glagolici, z letnico 1100. Predstavlja prvi pravni in zgodovinski dokument, ki priča o hrvaški suverenosti, saj se tu prvič omenja ime hrvaškega kralja Zvonimirja v narodnem jeziku. Replika se nahaja v cerkvi svete Lucije v Baški na otoku Krku.

BOGATA PRETEKLOST NAJMANJŠEGA MESTA NA SVETU

Hum je posebno srednjeveško mestece, saj uradno velja za najmanjše mesto na svetu. Nahaja se v osrčju Istre, v bližini Roča in Buzeta. Leži na vsega 100 metrih površine ter se z mestnim jedrom, obdanim z obzidjem, ponaša s klasično srednjeveško meščansko arhitekturo. Legenda pravi, da so Hum zgradili velikani iz kamnov, ki so jim ostali po tem, ko so končali gradnjo drugih večjih mest v okolici. Hum je v srednjem veku odigral pomembno vlogo pri razvoju glagolice, saj je kljub svoji majhnosti veljal za središče glagoljaške pismenosti. Prav Istra ter preostalo hrvaško primorje sta namreč pomenila varno zatočišče za pregnane Metodove učence, ko je na Moravskem ponovno nastopila prepoved uporabe glagolice. Tukaj so se tiskale prve hrvaške inkunabule, saj so glagoljaši naredili odlive za glagolske črke. V Roču je celo mogoče videti repliko tiskarske preše, kot so jih uporabljali za tiskanje inkunabul, tudi glagolskih, tj. knjig, ki so nastale v 15. stoletju, na začetku evropskega tiskarstva. Tako se Hrvati lahko pohvalijo z velikim številom inkunabul, ki so bile tiskane v dveh pisavah, glagolici in latinici, kar je posebnost hrvaške pismenosti.

ALEJA GLAGOLJAŠEV

Aleja glagoljašev je tako turistična znamenitost kot tudi kulturni spomenik, saj nas opozarja na korenine slovanske pismenosti in glagoljaško preteklost Istre. Nastala je kot projekt čakavskega sabora za revitalizacijo manjših istrskih mest, med letoma 1977 in 1985. Idejni vodja projekta je književnik Zvanje Črnja. Profesor Josip Bratulić pa je zasnoval obliko spomenikov. V sodelovanju z znanim kiparjem Želimirjem Janešem je tako nastala dokončna podoba aleje glagolašev. Gre za 7 kilometrov dolgo alejo, ki se začne v Roču in zaključi pri bakrenih mestnih vratih v Humu. Tako se aleja glagolašev zaključi ravno v Humu pri bakrenih mestnih vratih, ki ponazarjajo zadnjega izmed enajstih spomenikov aleje.

Mestna vrata v Humu

Preostalih deset spomenikov je izklesanih iz kamna. Vsak spomenik ima posebno simboliko in pomen. Tako npr. prvi spomenik simbolično predstavlja Stolp čakavskega sabora. Ponazarja črko s – v glagolici: slovo, beseda ima več pomenov in je še danes ohranjena v večini slovanskih jezikov.

Put u Povijest vodi tamo gdje ga nema,
u lijevak počela, u koljevku štenja:
od Slova do Vrata iza kojih drijema
najmanji Grad grada, Grad od priviđenja.
(Jakša Fiamengo, Aleja glagoljaša)

INTERVJU

Intervju z Edito Svraka in Daliborjem Samcem
Mirna Buić, Kulturno izobraževalno društvo PiNA

> *»Razmišljalo se je le o enem cilju, in to je pomagati ...«*

Maja so območja Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Srbije prizadele hude poplave. V katastrofalnih razmerah so se mobilizirale množice ljudi, s ciljem nesebično pomagati prizadetemu prebivalstvu. Meje so padle. Posamezniki in organizacije iz širše regije so pokazali neizmerno sočutje in neumorno solidarnost pri zbiranju in posredovanju pomoči na prizadeta območja. Mednje sodijo tudi lokalna društva in druge organizacije narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ. O humanitarni zbiralni akciji smo se pogovarjali z Edito Svraka, predsednico Ženskega združenja Bedem in članico KUŠD Behar, ter z Daliborjem Samcem, predsednikom Nadzornega odbora AKUD KOLO in podpredsednikom Zveze srbskih društev Slovenije.

Kdaj se akcija začela? Kako to, da ste se odločili zanjo? Kdo je bil iniciator in gonilna sila akcije?

ES: Akcija se je začela 19. maja, ko smo dobili vesti od sorodnikov in po televiziji, da voda narašča in je začelo prihajati do naravne katastrofe. Normalno je, da smo se odločili pomagati svojim rojakom. V KUŠD Behar smo zbirali pomoč na sedežu društva. Združili smo se z Ženskim združenjem Bedem, ki deluje pod okriljem Islamske skupnosti – Odbor Koper, KUŠD Behar in Zavodom Krog ter začeli zbirati pomoč. Pomoč smo zbirali na več lokacijah, tudi v Čokoladnici Da Ponte Koper.

DS: Prva je tukaj začela akcijo Milena Đukić. Nato sem samoiniciativno poslal sporočilo s pobudo članom izvršnega odbora Zveze srbskih društev Slovenije, katere podpredsednik sem. Naletela je na zelo pozitiven odziv in že tisto soboto smo se sestali z veleposlanikom Srbije v Sloveniji. V nedeljo smo že začeli zbirati sredstva.

Koliko prostovoljcev je bilo vključenih, kako ste imeli organizirano delo?

ES: Vsega skupaj je bilo približno 50 prostovoljcev, ki so se izmenjevali. 25 nas je bilo stalnih, ki smo bili ves čas v prostorih in zbirali pomoč ter jo sortirali. Potem smo pakirali, tovorili na kamione, nekateri so vozili, drugi so organizirali prevoz.

DS: Člani društva in drugi prostovoljci so odigrali pomembno vlogo. Od članov nas je bilo recimo 15 neprestano v prostoru. Robo je bilo treba popisati, sortirati, stehtati, pripraviti specifikacijo, naložiti na kamione itn.

Je bil kdo od prostovoljcev na terenu? Kakšni so bili vtisi?

ES: Ja. Drugi in tretji konvoj sta spremljala dva naša prostovoljca in pripeljala stvari na določena mesta. Sama sem bila po treh tednih v Sanskem Mostu, kjer ni bilo grozne poplave. Tako da osebno nimaš zares občutka, vidiš pa po televiziji, da je grozno.

DS: Sam sem šel na teren z zadnjim konvojem. Težave so se pojavile na meji, na Gradiški, kjer je bilo treba reševati špediterske zadeve. V BiH zakonodaja veleva, da morajo špediterji odobriti in urediti dokumentacijo tudi v primeru, ko gre za humanitarno pomoč, da se je oprosti uvoznih dajatev. Špediter mora ročno vnašati tarife izdelkov, da se lahko oceni vrednost tovora. Na cilju moraš ponovno urejati papirje, priti morajo cariniki, sanitarni inšpektor itd. Stanje na terenu je bilo tako, da ga ne bi zaželel nikomur. Zgradbe so uničene, zemlja je tudi dokaj uničena, ogromno je komarjev. Zdaj jih čaka precej dela s sanacijo. Sama akcija se že pomika v fazo sanacije. Upam, da bo vsem, ki so bili žrtve poplav, omogočeno, da lahko na tistih območjih normalno živijo.

Koliko konvojev ste poslali in kam vse?

ES: Prvo pomoč, kamion in dva kombija, smo zbrali v dveh dneh. Odpeljali smo jo v Ljubljano v Kasarno, zato ne vem natančno, kam so stvari šle, le to, da v eno od poplavljenih držav. Druga pošiljka je šla v Sanski Most, Prijedor, Šariće in Davidoviće, tretja pa v Tuzlo in Sapno ter Šamac.

DS: Prvi prevoz je šel v Beograd, drugi pa za Šamac. Nato smo enega poslali v Laktaše v BiH. Vsi kamioni so bili napolnjeni do vrha. Zadnja pošiljka, ki smo jo poslali, je bila za Bijeljino. V tem primeru smo rezervirali kamion pri Slovenski vojski. Zbrali smo približno 67 ton pomoči.

Koliko časa oz. kako intenzivno ste zbirali pomoč?

ES: Bilo je obdobje, ko se je pomoč zbiralo skozi ves dan. Po urniku smo humanitarno pomoč najprej zbirali po 17. uri, a je vedno nekdo prišel že zjutraj, zato smo morali aktivirati prostovoljce. Pomoč so prinašale tudi osnovne šole, druge ustanove, občani. Na koncu je prišlo do tega, da je bil neprestano nekdo prisoten.

DS: S pomočjo članov in drugih prostovoljcev smo zbirali po cele dneve, šele zadnji teden samo popoldne. Na primer, moj oče je bil tam ves dan, pa tudi sam sem se zelo angažiral. Delal sem po cele dneve. Neprestano sem bil tam. Poleg tega sem do zadnje pošiljke za vse, ki so zbirali humanitarno pomoč, urejal papirje. V pisarni sem se zadržal tudi do 2h zjutraj. Ni mi žal.

S kakšnimi težavami ste se srečevali, če ste se?

ES: Najlažje je bilo priti do zbranih stvari. Bolj smo se morali potruditi za prevozna sredstva in za finance oziroma sredstva za gorivo. Nekateri privatniki so odstopili svoja prevozna sredstva, zadnji konvoj pa je celo financirala Mestna občina Koper. Potrebovali smo tudi škatle, lepilni trak, palete ... Dobiš pomoč in kaj pa zdaj z njo, kako naprej? Podjetje K.M.K. iz Izole nam je na primer doniralo dve paleti plastičnih škatel in škatlo lepilnega traku. Res je veliko veliko dobrih ljudi, ki hočejo pomagati.

DS: Problem smo imeli s prvim skladiščem, kjer smo začeli zbirati. Kasneje so nam odstopili skladišče na Srminu. Potrebovali smo palete, lepilni trak, škatle idr. Vse smo pridobili bolj ali manj sami. Tudi viličarja, s katerim smo nalagali zbrane stvari na tovornjake, smo dobili Srminu. Delavci, ki so tam delali, so nam pomagali in naložili zbrane stvari na kamione. Tudi za prevoz smo prosili avtoprevoznike in so nam z veseljem pomagali. Nekaj je bilo tudi administrativnih težav, vezanih na carino. Še posebej na terenu, na meji v BiH. Ampak vsako težavo smo rešili.

Kakšna je bila vloga medijev?

ES: Kar velika. Poiskali so nas sami in dobro smo sodelovali. Še posebej pri zadnjem konvoju, ki ga je spremljala TV Koper.

DS: Pomagali so precej. So bili na razpolago in so se aktivirali, na primer Radio Capris, Radio Koper, Radio 1, Primorske novice. Veliko vlogo so odigrala tudi družbena omrežja, kot je Facebook. Preko tega smo se lahko informirali o situaciji na terenu in obveščali javnost o tem, katere potrebščine potrebujemo.

Kakšen je bil pomen bošnjaške oz. srbske diaspore? Zakaj je imelo zbiranje tako velik pomen?

ES: Vsi odbori islamskih skupnosti in tudi kulturna društva so se aktivirali za pomoč v vseh krajih po Sloveniji. Izkazalo se je, da je diaspora zelo pomembna, čeprav si nismo mislili, da se bodo ljudje tako odzvali. V takih katastrofah se izkaže ljubezen do matične domovine. Padli so vsi zidovi, vse prepreke. Edini cilj je bil pomagati ljudem v stiski, ne glede na to, katere veroizpovedi ali narodnosti so. Všeč mi je bilo, da se je razmišljalo le o enem cilju, in to je pomagati, ne pa komu pomagati.

DS: Diaspora je odigrala svojo vlogo in hvala bogu, da je tako. Akcije so potekale po vsej Sloveniji. Če gledamo s stališča društev, velikokrat pričakujemo, da matična država prispeva za naše aktivnosti. Pišemo projekte in zaprošamo za sredstva tudi na njihove naslove. Zdaj pa je čas, da mi naredimo nekaj zanje in da pokažemo, da zmoremo in da se da. Tu je treba izpostaviti pomen društva. Posameznik tega ne bi zmogel brez podpore članov. Akcija mi je predstavljala veliko življenjsko izkušnjo. Tega sem se lotil tudi zato, ker so mi ti ljudje blizu. Ni dolgo tega, ko je te prostore uničila vojna. Potem pa pride taka katastrofa in si misliš, da je treba dati, kar se da. Vsak posameznik se lahko zaveda, da je v tej situaciji lahko tudi sam.

Stanje prehaja v fazo sanacije in zbiranja sredstev zanjo. Vse pomoči željne vabimo h kontaktiranju KUŠD Behar in Akademsko kulturno-umetniškega društva KOLO.

DEJAVNOSTI ORGANIZACIJ V SLIKI

Festival bosanske kulture in kulinarike. Tradicionalna junijska prireditev Ženskega združenja Bedem, ki je letos potekala v znamenju 5. jubileja.

Podari nasmeh. Projekt Zavoda KROG za rehabilitacijo socialno ogroženih osnovnošolskih otrok iz Slovenije in JV Evrope, v okviru katerega so junija letos gostovali 20 socialno ogroženih otrok in dva strokovna spremljevalca.

Slavnostna otvoritev prostorov Hrvatskega kulturno-umetniškega, prosvetnega in športnega društva »Istra« Piran (HKD »Istra« Piran).

»Hajde dušo da ašikujemo«. Prireditev ob 4. obletnici delovanja KUŠD Behar.

Delavnice srbskega jezika in cirilice za otroke in odrasle, ki jih pod okriljem AKUD KOLO izvajata prof. Nada Čupković in mag.Vesna Bajić Stojiljković.

Proslava ob 100. obletnici neodvisnosti Albanije v organizaciji Kulturnega društva Albancev Slovenske Istre Ilirija.

INTERVJU

Intervju z Andrejo Aksentić
Borut Jerman, Kulturno izobraževalno društvo PiNA

> *»Ni važno, kdo si in od kod prihajaš – važno je, da si človek, in predvsem, da si človeški.«*

Andreja Aksentić ima veliko delovnih izkušenj iz tujine, sedaj pa svojo karierno pot išče v slovenski Istri. Njena mama je iz južne Srbije, oče iz Bosne in Hercegovine. V času poplav je bila v Bosni. O njenem doživljanju poplav, multikulturnosti in življenju v Sloveniji smo se pogovarjali ob čakanju na pravo poletje.

Za uvod, kdo je Andreja, kje je tvoj danes in kje so tvoje korenine?

Moje ime je Andreja Aksentić, rojena sem v Postojni, kjer sta se moja starša spoznala pred 40 leti. Svoje otroške dni do 14. leta sem preživela v malem kraju Pivka, kjer smo se vsi poznali med seboj in se družili. Starša sta se potrudila in nam olajšala jezikovne bariere ter govorila med seboj in z nami slovensko, kar se je obdržalo do danes. To, moram priznati, nama je z bratom pomagalo tako v vrtcu kot pri nadaljnjem šolanju.

Vse počitnice sva z bratom preživljala v BIH ali v Srbiji, na Hrvaškem na morju; to nama je dalo ogromno širine ter predvsem odprtost do soljudi in poznavanje različnih kultur, kajti med BIH, Srbijo in Hrvaško je ogromno razlik. Imajo pa vse skupni imenovalec v prijaznosti in gostoljubju.

Slovenijo imam za svoj dom; ne morem pa skriti svojih korenin, saj sem zelo vedra oseba in v trenutku, ko zaslišim trubače (čeprav se glasbeno bolj nagibam k bluesu in rock'n'rollu), lahko sama zaplešem kolo med množico ljudi.

Vem, da si bila v času, ko so se začenjale poplave, v Bosni. Kakšna je bila tvoja reakcija in reakcija drugih na situacijo?

Šok. Razsežnost poplav je bila enostavno šokantna in trajalo je vsaj dva dni, da so ljudje iz drugih krajev stopili skupaj in začeli zbirati sredstva za pomoč. Stalno smo spremljali poročila, tako radijska kot televizijska. Sorodnike imamo na področju Doboja in bližnjih krajev, ki so jih poplave močno prizadele, prijatelje v Maglaju in Bijeljini. Kolikor se je dalo, smo bili v stiku z njimi in bistveno nam je bilo, da so, čeprav ujeti v 10 metrih vode pod seboj, živi.

Ti je katera podoba ostala še posebej v spominu?

Moč rek, Bosne, Save, Ukrinje, Usore ... Razdejanje, ki ga voda in blato pustita za seboj v roku nekaj minut! Moč vode in ljudi, ki se držijo vej dreves in čakajo pomoč ...

V Sloveniji so manjšinske in druge organizacije množično reagirale in že zelo kmalu sprožile zbiranje pomoči. Kako je bilo to videti iz Bosne?

Rdeči križ, posamezna podjetja in posamezniki iz nepoplavljenih območij (Prnjavor, Banja Luka, Gradiška ...) so po prvotnem šoku takoj naslednji dan začeli zbiranje najnujnejše pomoči. Osebno ne morem dojeti, da predsednik Republike srbske ni takoj razglasil izrednega stanja, ampak šele po 5, 6 dneh. Ta boj za sredstva (kot to dojemam jaz) in nepripravljenost na pomoč sta me pustila osuplo in sta hkrati pomenila uvid, kako zelo težko življenje je v celotni BiH s tako koruptivno vlado ...

Vrnila si se v Slovenijo, ko se stanje še ni umirilo. Kako si se počutila tukaj, daleč od dogajanja?

Še danes sem osupla nad razsežnostjo razdejanja. Počutiš se nemočno. Zbiranje pomoči vsekakor pomaga in je še vedno aktualno v raznih skupnostih. Veliko naših prijateljev, znancev se je osebno angažiralo in so najnujnejše potrebščine sami odnesli do pomoči potrebnim. Občutki so bili še slabši pred več kot dvajsetimi leti, ko je divjala vojna. Nekateri domačini so to dejansko potrdili. Komaj so si ljudje za silo opomogli po vojni in si uredili bivališča, jim je ujma uničila tudi to... Kaj vse človek preživi in gre naprej ...

Večina medijev se je že zdavnaj umaknila s prizorišč. Kakšna je danes situacija na poplavljenih območjih?

Žalostna! Vse je opustošeno. Sicer so pritličja in prva nadstropja očistili, je pa večina poslovnih prostorov, bank, pošte itd. preseljenih oziroma zaprtih. Tu pa tam vidiš kako trgovinico, ki obratuje – spominja na plamen ugašajoče sveče,

ki nežno in komajda še gori ... Restavracije, bari ne delajo. Ljudje so v kreditih za stanovanja, hiše in poslovne prostore, ki jih več ni. Ni denarja za obnovo. Veliko ljudi je še vedno preseljenih in so pri sorodnikih ali prijateljih, kajti v razdejana stanovanja zaradi razdejanja še ne morejo. Sicer po mestih (kot je npr. Doboj) ni več smeti in popravljajo vsaj ceste. Trgovski centri zunaj mest obratujejo, ampak mestno jedro je mesto duhov. Centrov pomoči ni opaziti. Kako je v Srbiji, žal ne vem.

Kakšna je po tvojih izkušnjah najbolj očitna razlika med življenjem v Bosni in Sloveniji?

Državna urejenost in varnost, predvsem socialna. Korupcija je v obeh državah opazna, je pa v BiH znatno večja kot tu. Toda v BIH je čutiti (sicer manj kot pred vojno) pristnost v sosedskih in prijateljskih odnosih. Pripravljenost pomagati je med ljudmi v BiH in Srbiji veliko večja. Gostoljubje, ki ga doživiš tam, je v Sloveniji redkost.

Kaj zate predstavlja narodna pripadnost?

Nič in vse. Ne vem sicer, kako naj to razložim ... Doma so me naučili, da je bistven del življenja spoštovanje sočloveka; ni važno, kdo si, in od kod prihajaš – važno je, da si človek, in predvsem, da si človeški. Moje življenje je bilo prepleteno z različnimi ljudmi različnih narodnosti in smo vedno super sodelovali. Sploh v BIH, v naši "mahali" (ulici) … 19 nacij je pred vojno živelo v mestu in vsi so skupaj super živeli. In takega življenja sem se naučila tudi jaz – sprejemati vse kar življenje ponuja.

Drugačnost bogati, žal pa se tega vedno premalo ljudi zaveda. Imaš kakšen stavek, ki bi prepričal skeptike?

Seveda imam in – kot skoraj vsak "južnjak" – tudi grenke izkušnje zaradi mehkega "ć" v priimku. Tako s strani otrok kot (na žalost) tudi učiteljev. Na starših in skrbnikih leži odgovornost, da otroke že od malega učijo, da slabe stvari v življenju so in da iz njih poskušajo/mo izvleči le najboljše.

Življenje je kratko in pokazalo mi je, da je bistveno samo naše zdravje, za govorice zlobnih jezikov in skeptikov mi je malo mar. Izkušnje, ki jih imam, mi narekujejo, da skušam ljudi sprejemati takšne, kot so – če mene sprejmejo, prav, in če ne, tudi prav.

PRAVO NA TERENU

Martina Boben, univ. dipl. prav.
Pravni center za varstvo človekovih pravic

V obdobju, ki je zaznamovano z vsesplošnim nezadovoljstvom in poglobljeno socialno krizo, so kršitve človekovih pravic žal na dnevnem redu. Konkretnim kršitvam so tako večkrat podvržene manjšine, narodne in etnične skupnosti, katerih pravna varnost se velikokrat zdi zanemarjena. Ključnega pomena je vloga države, ki že z ustavo zagotavlja varovanje človekovih pravic z nudenjem pravne in socialne varnosti svojih državljanov, način uresničevanja pa prepušča ustreznim zakonskim aktom. V Republiki Sloveniji je pravna varnost za socialno šibke urejena z Zakonom o brezplačni pravni pomoči (v nadaljevanju: ZBPP), ki določa pogoje in način pridobitve brezplačne pravne pomoči. Pogoji za pridobitev brezplačne pravne pomoči so zelo striktni in marsikdaj posameznik za minimalni odstotek ni upravičen do nje, zato je izrednega pomena, da se pravna varnost takšnim posameznikom vseeno zagotovi.

Pomembno vlogo pri tem imajo tudi nevladne organizacije, ki zaradi svoje neodvisnosti od države lažje pomagajo pomoči potrebnim posameznikom; prav tako niso podvržene (pre)dolgim birokratskim postopkom, ki so marsikdaj nepremostljiva ovira pri reševanju konkretnega problema.Brezplačna pravna pomoč, ki jo nudijo nevladne organizacije, se lahko nanaša le na nudenje prvega pravnega nasveta ali na nudenje nasveta, ki prvi pravni nasvet presega. Po ZBPP so do koncesije za nudenje prvega pravnega nasveta in nasveta, ki prvi pravni nasvet presega, upravičene tudi nevladne organizacije, ki izpolnjujejo pogoje in pridobijo soglasje ministra za pravosodje. Ranljive skupine pa dostikrat potrebujejo »zgolj« krajši pravni nasvet, ki pripomore k razjasnitvi dejanskega stanja, interpretacijo sodne/upravne odločbe ali pa napotitev na pristojno institucijo. Kar je za nekatere samoumevno, pogosto žal ni stvarnost drugih. Na Pravnem centru za varstvo človekovih pravic (v nadaljevanju PCČP) se dnevno srečujemo s socialno ogroženimi osebami, ki so žrtve kršitev človekovih pravic s strani državnih institucij, kakor tudi s strani drugih posameznikov. Posebno ranljiva skupina uporabnikov so ravno pripadniki manjšin, narodnih in etničnih skupnosti, ki zaradi jezikovnih, ekonomskih in drugih ovir še težje pridejo do ustrezne pomoči.

V sklopu projek ta »Enakopravnost narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ in njihovih pripadnikov v Slovenski Istri« pravni svetovalci na Pravnem centru za varstvo človekovih pravic nudimo brezplačno pravno pomoč in svetovanje za pripadnike narodnih skupnosti narodov nekdanje SFRJ.

Ciljni skupini želimo pomagati pri razumevanju njihovega pravnega položaja ter jim omogočiti lažje in učinkovitejše uveljavljanje pravic v vsakdanjem življenju. Na ta način želimo pripomoči k zmanjšanju kršitev človekovih pravic in k njihovi morebitni sanaciji. Največ kršitev smo zaznali na delovnopravnem področju, kjer je bila posameznikom kršena predvsem pravica do dela in proste izbire zaposlitve, do pravičnih in zadovoljivih delovnih pogojev in do varstva pred brezposelnostjo (določena v 23. členu Splošne deklaracije človekovih pravic, ki jo je sprejela in razglasila Generalna skupščina Združenih narodov 10. decembra 1948 z resolucijo št. 217 A (III)). Največ uporabnikov se je na nas obrnilo zaradi neizplačila plač in nezakonitih odpovedi. Žal opažamo tudi porast primerov, ko posamezniki potrebujejo našo pomoč, ker je njihov delodajalec kot pravna oseba prenehal obstajati (izbris iz poslovnega registra), delavcu pa ni izročil odpovedi pogodbe o zaposlitvi, zaradi česar se delavec ni mogel prijaviti na Zavodu za zaposlovanje kot brezposelna oseba in iz tega naslova prejemati nadomestila za brezposelnost oziroma uveljavljati drugih pravic. V teh primerih smo po neuspešnem pozivu delodajalcu izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi zaradi neizpolnjevanja obveznosti s strani delodajalca poslali na inšpektorat za delo, kar ima po Zakonu o delovnih razmerjih enak učinek kot odpoved delodajalcu. Na PCČP stremimo k razrešiti težav po mirni poti, bodisi s pisnim opozorilom bodisi s posredovanjem inšpektorja za delo. Preostalim uporabnikom, pri katerih alternativen način reševanja spora ni mogoč, pomagamo pri pridobitvi brezplačne pravne pomoči za zastopanje pred (delovnim in socialnim) sodiščem.

JA , PJESNIK

28. 2. 1993. u 19.34
prestao sam pisati.
odlučio sam da više nikada
ne napišem niti jednu jedinu
riječ (neka me pamte po
tišini moje sobe!)
a onda je u neboder
preko puta roknula
maljutka, prslo je
i posljednje staklo
u kući
na ulici
pod gromadama rasparčanih
zidova,
prepoznah sebe,
pjesnika.

Elvedin Nezirović (1976). Piše poezijo i kratke priče. Objavio je zbirku poezije Bezdan (2002) i knjigu Zvijer iz hotelske sobe (Liber, 2009.). Dobitnik je 3. nagrade na međunarodnom poetskom konkursu „Ulaznica" u Zrenjaninu 2008. godine i jedan je od tri laureata nagrade „Zija Dizdarević" za najbolju priču/pripovijetku u 2009. godini.

JAZ, PESNIK

28. 2. 1993 ob 19:34
sem nehal pisati.
odločil sem se, da nikdar več
ne napišem niti ene samcate
besede (naj me pomnijo po
tišini moje sobe!)
a potem je v nebotičnik
na drugi strani tresnila
maljutka, počilo je
še zadnje steklo
v hiši
na ulici
pod grmadami razkosanih
zidov,
prepoznam sebe,
pesnika.

Elvin Nezirović (1976). Piše poezijo in kratke zgodbe. Objavil je zbirko poezijeBezdan (2002) in knjigo Zvijer iz hotelske sobe (Liber, 2009). Je dobitnik 3. nagrade na mednarodnem pesniškem natečaju „Ulaznica" v Zrenjaninu leta 2008, in eden od treh laureatov nagrade „Zija Dizdarević" za najboljšo zgodbo leta 2009.

NAPOVEDNIK

18. 8. 2014

@KAVARNA PiNA - KULTURA PRED INKUBATORJEM:
Delavnica Socialno podjetništvo in potenciali zaposlovanja
(Organizira: Društvo PiNA)

20. in 21. 9. 2014 / 9.00–19.00

KOPER (Pristaniška ulica, Mandrač, Ukmarjev trg)
Žensko združenje Bedem: Predstavitev bosanskih tradicionalnih sladic na prireditvi Sladka Istra 2014
(organizira Turistična organizacija Koper)

28. 11. 2014 / 19.00–24.00

AQUAPARK HOTEL ŽUSTERNA, KOPER
Prireditev ob 102. obletnici neodvisnosti Republike Albanje
(organizira Kulturno društvo Albancev Slovenske Istre Ilirija)

Aktualna obvestila, razpisi in natečaji

22. 8. 2014

ROK ZA PRIJAVO NA RAZPIS
Javni razpis za sofinanciranje prireditev v Mestni občini Koper za leto 2014
Razpisuje: Mestna občina Koper)

17. 9. 2014

ROK ZA PRIJAVO NA RAZPIS
START - Danube Region Project Fund
(Razpisuje: Evropska komisija, Mesto Dunaj)

7. 10. 2014

ROK ZA PRIJAVO NA RAZPIS
Javna dela 2014 - delodajalci
(Razpisuje: Zavod RS za zaposlovanje, www.ess.gov.si)

1. 10. 2014/ do 12.00

ROK ZA PRIJAVO NA RAZPIS
Erasmus + (področje mladine)
Ključni ukrep 1: Učna mobilnost posameznikov - projekti mobilnosti za mlade in mladinske delavce
(Razpisuje: Evropska komisija, Zavod Movit)

1. 10. 2014/ do 12.00

ROK ZA PRIJAVO NA RAZPIS
Erasmus + (področje mladine)
Ključni ukrep 2: Sodelovanje za inovacije in izmenjava dobrih praks - strateška partnerstva na področju mladine
(Razpisuje: Evropska komisija, Zavod Movit)

1. 10. 2014/ do 12.00

ROK ZA PRIJAVO NA RAZPIS
Erasmus + (področje mladine)
Ključni ukrep 3: Podpora za reformo politik - srečanja mladih in oblikovlacel politik na področju mladine
(Razpisuje: Evropska komisija, Zavod Movit)

KOLOFON
Izdajatelj: Kulturno izobraževalno društvo PiNA, Gregoričičeva 6, 6000 Koper, **Glavna urednica:** Mirna Buić, **Odgovorna urednica:** Kaja Cunk, **Uredniški odbor:** Kulturno izobraževalno društvo PiNA, Nada Čupković, Marela Lovrec in Heset Ahmeti, **Oblikovanje in prelom:** Dragoljub Savić, Strip prispevalo Združenje EPEKA, so.p., **Telefon uredništva:** +386 5 6300 320, **Elektronski naslov uredništva:** zar@pina.si, **Pravna pomoč:** pravnosvetovanje@pina.si, **Spletno mesto:** enakost.pina.si

Nosilec projekta | Financerji | Partnerji